

Ε 5.60

Pet. 215
9

X 778

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ.

Τὸ πρῶτον μὲν συντεθείσα, ἡ μᾶλλον ἐρανισθείσα παρὰ
ΑΚΑΚΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ.

Δεύτερον δὲ ὕφει ἐτέρῳ συντεθείσα καὶ διορθωθείσα παρὰ τοῦ ταπεινοῦ
ἐν Ἱερομονάχοις ΚΩΣΤΗΦ, καὶ Ἀρχιμανδρίτου τῆς Μεγάλης
Ἐκκλησίας τοῦ Φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων.

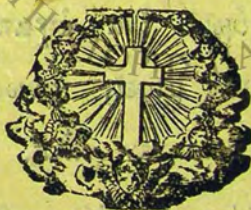
Ἀξιόσπει καὶ θερμῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ τιμιωτάτου καὶ λογιωτάτου

ΚΥΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Γίου τοῦ μακκρίτου Ἀλεξίου τοῦ ἐκ κόμης Κλειτῆ τοῦ τῶν Ἀγράφων.

Ἐν ᾧ διατελεῖ πάνσεπτος καὶ ἱερὸς Ναός αὐτοῦ τοῦ
Ὁσιομάρτυρος θαυματουργοῦ **ΝΙΚΟΛΑΟΥ.**

Ψαλλομένη τῇ Θ'. Μαΐου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΙΩ. ΔΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΙΩ. ΣΑΛΑΠΑΤΑ.

1906.

BRITISH SCHOOL
ATHENS

Ἀπόστολος τοῦ Ἀγίου.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· καθ' ἣ ἤκουσες παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες κτλ.

(Ζήτηι 26 Ὀκτωβρίου.)

Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. κλπ.

(Ζήτηι 26 Ὀκτωβρίου.)

ΕΝ ΜΗΝΙ ΜΑΪΟΥ Θ'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ, ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. Δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πᾶσαν ὑπερβὰς τὴν αἴσθησιν, καὶ πρὸς τὴν ἄνω ζωὴν, μεταθείς τὴν διάνοιαν, λογισμῷ θεόφρονι, καὶ ψυχῇ μεγάλῳ φρονι· τῆς εὐτελείας καὶ ταπεινότητος, τῶν ὀρωμένων καταπεφρόνηκας· καὶ τὰ ἀόρατα, ὡς σοφὸς ἐπόθησας, τὸ τοῦ Χριστοῦ, πάθος ἐκμιμούμενος, μάρτυς Νικόλαε. (Δίς.)

Πᾶσαν τῶν ἐχθρῶν τὴν ἔφοδον, καὶ διωκτῶν τὰς ὁρμὰς, καταλύσας τῇ χάριτι, τὸν τῆς νίκης στέφανον, ἐνεδύσω πανόλβιε· τῆς ἀκυράτου ἀγαλλιάσεως, καὶ τῆς ἀφράστου καταξιούμενος, θείας ἐλλάμψεως· ἐνθα νῦν γενόμενος, ἀμαρτιῶν, αἵτησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Πλήρης γενναίου φρονήματος, σὺ τὴν πλευρὰν λογχευθεὶς, καὶ τὴν κάραν τεμνόμενος, ὡς πρῶτον τὴν ἄσκησιν, ᾧ πολύτλα Νικόλαε· ἀνδρειοτάτῃ γνώμῃ ὑπέφερες, τὴν μὴ διαπίπτουσαν, καὶ προορῶν, τὴν διαιωνίζουσαν μακαριότητα.

Δόξα, ἦχος πλ. Β'.

Ἐξέλαμψε σήμερον ἡ ἐνδοξὸς μνήμη σου, ὁσιομάρτυς Νικόλαε· συγκαλοῦσα ἡμᾶς τοὺς φιλεόρτους, πρὸς αἵνεσιν καὶ δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅθεν καὶ προστρέχοντες ἐν τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου, ἱαμάτων χαρίσματα λαμβάνομεν· καὶ τὸν σὲ στα-

φανώσαντα Σωτῆρα Χριστὸν, ἀνυμνοῦντες δοξάζομεν, καὶ σὲ
κατὰ χρέος μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν· τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον ἦχος β'. οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Εχομέν σε πολλῶν, δοτῆρα χαρισματῶν, θεράπων τοῦ Κυρίου·
πληροῖς γὰρ τὰς αἰτήσεις, τῶν πίσται προστρεχόντων σοι.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Κάλλος τῶν ἀθλητῶν, εὐπρέπεια ὁσίων· χριστιανῶν ὁ φύλαξ,
προσδέχου τὰς αἰτήσεις, τῶν πόθῳ εὐφημούντων σε.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν, τὰ πλήθη συνελθόντα, ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων,
Νικόλαον τὸν Νέον, πανηγυρίζομεν.

Δόξα.

Πανένδοξε Τριάς, ἐλέησον καὶ σῶσον, τοὺς πίσται τε καὶ πό-
θῳ λατρεύοντες οἰκτίρμον, θεοπρεπῶς τῷ κράτει σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἡ τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου δεξαμένη· Χριστὸν τὸν ζῶ-
δότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμήτορος.

Νῦν ἀπολύεις. Καὶ τὸ τροπάριον ἦχος δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἄμισθος ἰατρός.

Ζήτει ἐν πῶ μεγάλῳ ἐσπερινῷ.

Στίχοι

Κοινοὶ εἰς τὸν ἅγιον, φέροντες ἄκροστιχίδα τοῦ συγγραφέως.

Ἰησοῦ Χριστοῦ Ὁσιομάρτυς μάκαρ,

Ὡς ἐξ ἑώας καθ' ἡλίον ἐκλάμψας,

Σεπτῇ ἀθλήτει, Νικόλαε Τρισμάκαρ.

Ἡλιοειδῶς τὰς ζοφεράς μου φρένας,

Φώτισον ἵνα τὴν σὴν μνήμην ἐξάσω.

Ἑτεροιστίχοι.

Ὡς ἀπὸ τοῦ ἁγίου εἰς τὸν συγγραφέα, φέροντες
ἄκροστιχίδα τὸ ὄνομα τοῦ Μάρτυρος.

Ναὶ, Μάρτυς πέλων τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων,

Ἰσχύῳ θερμαῖς δυσωπεῖν ταῖς πρεσβείαις,

Κτίσεως πάσης μόνον Παμβασιλέα,

Ὅπως λαμφῶσιν αἱ ζοφεραὶ σου φρένες.

Λοιπὸν σπούδασον τὰς ἀμαρτίας πλύναι,

Ἀπεχόμενος σαρκικῶν μολυσμάτων·

Ὅτι ὄφελος οὐδὲν ἐστὶν ἐξ ὕμνων,

Σῶμα καὶ ψυχὴν, ἣν μαιίνων τυγχάνης.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Στιχολογοῦμεν τὸ πρῶτον ἀντίφωνον· τὸ, **Μακάριος**
ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ **Κύριε ἐκ ἐκράξα**, ἱσῶμεν στίχ. ἡ.
καὶ ψάλλομεν τῆς τυχούσης ἐορτῆς δ'. καὶ τοῦ ἁγίου δ'.

ἦχος α'.

Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ὕμνοις τιμήσωμεν, Νικόλαον τὸν
Νέον, τὸν ἀσκήσει μὲν τὸν πρῶτον, εἶτα δὲ ἀθλήσει τὸν πτερι-
στήν, καταβαλόντα διάβολον, καὶ συμπολίτην ὀφθέντα Μάρτυσι
νῦν, καὶ ἀγγέλοις ἰσοστάσιον.

Ως ἀκαθαίρετον πύργον, ταῖς τοῦ ἐχθροῦ προσβολαῖς ἀναφανέντα
ὄντως, ὀρθοδόξων τε σθένος, τεῖχος καὶ βεβαίαν σκέπη· ἡμῶν,
τὸν Νικόλαον μέλψομεν· ἵνα πρεσβεύῃ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν
τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Εφ' ὅσα Ἑλλάς τε, χαῖρε καὶ χόρευε καὶ τῶν Βουνένων τόπος, Νικολάου τοῦ Νέου· ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει, ἐκλάμπαντος νῦν, καὶ πηγάζοντος θαύματα, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει εἰλικρινεῖ, καὶ Χριστὸν ἀγνῶς δοξάζουσι.

Πυρακτωθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος· Νικόλαε τρισμάκαρ, ἡδονὰς τοῦ σαρκίου, κατέσβησας ἐμφρόνως, δρόσῳ σοφῆς, πόνων τῶν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀθλήσεως στέφει ὠραῖσθεις, ἀγγέλων συνευφραίνῃ χοροῖς.

Διπλὴν χαρὰν ἐσχηκότες τῇ ἀναστάσει Χριστοῦ, καὶ τῇ ἀθλήσει σεπτῇ, τοῦ σοφοῦ Νικολάου· διπλοῦς οὖν καὶ τοὺς ὕμνους προσάξωμεν νῦν, καὶ θερμῶς ἀνακράζωμεν· σῶσον ἡμᾶς, Πανάγιε Βασιλεῦ, Νικολάου ταῖς ἐντεύξεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε ἐφ' ἃ πλήθῃ καὶ ἐσπέρια, δεῦτε καὶ τοῖς στέμμασι τῶν εὐφρημιῶν ἀναδῆσωμεν, τὸν Ὅσιον καὶ Μάρτυρα Νικόλαον, τὸν ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντα, καὶ τὴν πλευρὰν λογχευθέντα, κατὰ τὸν Δεσπότην Ἰησοῦν· ὑπὲρ οὗ τελευταῖον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, ἵνα αὐτῷ συναγάλληται, καὶ ἱκετηρίαν ποιῇται ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων αὐτοῦ τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν· τῆς ἐορτῆς. Εἰσοδος.

Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκούσθ' ποιήσῃ ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς

ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔσται πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωτα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψεται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέirasεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδοραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὅτιοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν· καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἰψίστῳ· διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους, ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπισεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ

τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον· δσιότητα. Ὁξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήτει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμῳ, ἀναστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν. Ἰδιόμελα· ἦχος α'.

Ὅσιν καὶ μάρτυς Νικόλαε· σὺ τοῦ ἀμνηχάνου κάλλους τοῦ Χριστοῦ ἀφιέμενος, βέουσαν δόξαν καὶ ἡδονὰς τὰς τοῦ σώματος ἐβδελύξω· διὸ ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει ὑπερεκλάμψας, ὡς ἥλιος λάμπων παρίστασαι τῷ Χριστῷ, καὶ διηνεκῶς αὐτῷ πρεσβεύεις, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἦχος β'.

Τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην τρίβον διοδεύσας, κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Δεσπότου, Παμμάρκα Νικόλαε· καὶ νηστείαις καὶ κακουχείαις, τὴν σάρκα καταμαράνας ὑπερφυῶς, τὸν δυσμενῆ τῶν ψυχῶν κατέρραξας· καὶ νῦν, μετ' Ἀγγέλων εὐφραίνει αἰοδήμε, τὸν Σωτῆρα δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων.

ἦχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τοὺς ἀσκητικούς σου καὶ μαρτυρικούς

πόνους πανσεβάσμι· σὺ γὰρ ἐξ ἐφ' ἧς ἐν Βουνένοις ἐλθὼν, ὡς κρίνον ἀσκητῶν καὶ ἀθλητῶν, ὡς ἐν λειμῶνι ἐξήνηθας· καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, πνοαῖς βασιάνων ποικίλων, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι εὐωδιάσας, διὸ καὶ ἡμεῖς ὡς θερμὸν προστάτην σε κεκτημένοι, δεόμεθά σου ἐκτενῶς, ἵνα πρεσβεύης Χριστῷ, ὅπως ἴλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

ἦχος δ'.

Πηγὴν ἱαμάτων κεκτημένος, Ἁγίε Νικόλαε· τὰς ἰάσεις ἐκαστοτε, τοῖς δεομένοις παρέχεις, ὡς ἀπείρων δωρεῶν ἀξιωθεῖς, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὐ καὶ τῶν παθμάτων κοινωνὸς γεγόμενος, ἀσκηταῖς καὶ μάρτυσι συγχορεύεις αἰώνια· οἶδε γὰρ δοξάζειν τοῖς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ τὰ βραβεῖα παρέχειν, τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ ἡθλικόσιν· ὡς ἔχων οὖν παρρησίαν μεγίστην πρὸς αὐτὸν, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα· ἦχος πλ. α'.

Στίφη Ὀσίων καὶ Μαρτύρων, τὴν ἐνδοξὴν ἀθλητὴν Νικολάου τοῦ Νέου ἐθαύμασαν, καταπλαγέντα τὴν ἀκλινῇ καρτερίαν αὐτοῦ. Χορόν τε Ἀγγέλων ἐπεκρότησαν ἐξαισίως, καὶ παραλαβόντες τὴν αἰοδισμόν τοῦ Μάρτυρος ψυχὴν, μοναῖς αἰωνιζούσαις χαρμωδύνως ἐντεθείκασιν· ἢ καὶ λαμπρῶς παρισταμένη τῷ τρισακτίνῳ τῆς Τριάδος φωτὶ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύει τοῦ λυτρωθῆναι, ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος.

Καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς. Δί συνήθεις εὐχαὶ παρὰ τοῦ ἱερέως.

Εἰς τὸν στίχ. προσόμοια ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἀσκητικούς ἀληθῶς, μαρτυρικούς τε ὑποστάς πόνους Ἁγίε Νικόλαε ἐν Βουνένοις, οἷα ἀδάμας στερρός πρὸς τὰς παρα-

πάξεις ἐνστησάμενος, ἐχθρῶν τῶν ἀθέων, θύειν εἰδώλοις πειθόντων σε· καὶ πειρωμένων, σοῦ τὸν πύργον τῆς πίστεως, βάλλειν τάχιστα, προσκυνεῖν τε τὰ ξάνα· σὺ δὲ ἐνδυναμούμενος, δυνάμει τοῦ πνεύματος ἡσυχνας τούτους ἐμφρόνως, ὁμολογία τῆς πίστεως, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, δι' ἧς εὖρε σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις τῶν μοναστῶν καλλονῇ, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ φαιδρὸν ἀγαλλίαμα, ἡ γλῶσσα ἡ ὀξύτατη, ὁ διαυγὴς ὀφθαλμὸς ἐν Βουνένων τόπῳ, ὡς περ Ἥλιος, λαμπρῶς ἀπαστράψας, ἐν θεοῖς Μάκαρ χαρίσμασι, καθωραίτας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι, ἀπαθεία τε καὶ πολλῇ ὁσιότητι. Χαίροις στυλε τῆς πίστεως, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον· κῆρυξ Τριάδος τῆς θείας, Πατρὸς, Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος· ἡ νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Χαίροις ὡς νικητῆς τῶν παθῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ νόμου πληρώματος· ὡς λύκων ἡγριωμένων, ἐφορμησάντων ἐν σοί, ἐν Βουνένοις Μάκαρ ἡσυχάζοντι· ἐν οἷς καὶ τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς ἐργαζόμενος, ἐπιστηρίζων τοὺς σοὶ ἅμα ἐτύγχανες· καὶ βοῶν αὐτοῖς, μετὰ θάρρους ἀντίστηται· μὴ ὅλως δειλανδρίσητε, πρὸς πίσιν τὴν ἔνθεον, ἀλλὰ τὸ σῶμα προδόντες, ψυχὰς Κυρίῳ προσάξωμεν· παρ' οὗ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀφesis σφαλμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα· ἦχος πλ. δ'.

Τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ ἐξέλαμψεν ἡ φαιδρὰ καὶ πάμφωτος μνήμη, τοῦ ἐξ ἐφ' ἧς ἐν Μάρτυσι Νικολάου· ὃς ἐν ἀσκήσει τὴν σάρκα νεκρώσας, τῷ μαρτυρικῷ στέφει κεκόσμηται· διὸ καὶ

ἡ σορὸς τῶν θείων λειψάνων αὐτοῦ, ἀφθόνως πηγάζει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἱάματα, τοῖς προσιοῦσι μετὰ πόθου, καὶ πιστῶς ἐορτάζουσι τὴν ἐνδοξον αὐτοῦ ἁθλητίν· οὐ ταῖς πρεσβείαις Χριστὲ, ἐλέησον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. τῆς ἐορτῆς. Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον· ἦχος δ'. Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ως τῶν νοσοῦντων ὁ ἄμισθος ἰατρός, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμὸς ὑπερασπιστής, καὶ τῶν ἐν παντοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, Ὁσιομάρτυς ἐξ ἐφ' ἧς Νικόλαε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς ἐορτῆς. Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὸν ἐξάψαλμον τὸ, Θεὸς Κύριος. Τροπάριον πρῶτον τῆς ἐορτῆς.

Βίτα τοῦ Ἀγίου, καὶ πάλιν τῆς ἐορτῆς.

Μετὰ τὴν α. στιχ. κα. τοῦ Ἀγίου, ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, τὴν ὑπέρφωτον μνήμην, τιμήσωμεν πιστοί, Νικολάου τοῦ Νέου· καθεῖλε γὰρ σπερρότατα, τῶν βαρβάρων τὸ φρύαγμα, δυναμούμενος τῇ τοῦ δεσπότου ἰσχύϊ· ὑπὲρ οὗ ἁθλῶν, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· δι' ὃ καὶ δεδοξασται.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν· τῆς ἐορτῆς. Εἰς τὴν β'. στιχολ.

κά. ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Οσίοις καὶ μάρτυσι συνεπαγάλλη σοφὴ ἐκχέας τὸ αἷμά σου, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· Νικόλαε ἐνδοξε· χάριν οὖν ἱσμάτων, ἡ σορὸς τῶν λειψάνων, βρούει τοῖς προσιοῦσιν, εὐσεβεῖα καὶ πίστει, καὶ πόθῳ τὴν σὴν μνήμην πανηγυρίζουσι.

Μετά δὲ τὸν πολυέλαιον, κἀ. ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἀγγέλων τάγματα, Μάκαρ ἐθαύμασαν, τὴν καρτερίαν σου, ἐν τῇ ἀθλήσει σου, τὸ σὸν γὰρ Νικόλαε, σεπτὸν σῶμα, λόγχῃ ἐπάρη· σπαραγμοὺς ὑπένεγκας, μαστιζόμενος ἔφερες, χαίρων τε ὑπέμεινας, κεφαλὴν τὴν ἀφαίρεσιν, ἵνα τῷ Χριστῷ συμβασιλεύῃς, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν πρεσβεύων. Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου. Προκείμενον.
Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει· καὶ ὥσει κέδρος.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. « Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. » Ζῆτει ἐν τῷ ὄρθρῳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ὁ πεντηκοστός. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου· ἤχος πλ. β'.

Ὁσιομάρτυς Νικόλαε, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναϊότατε· σὺ ἐκ τῆς ἐφ᾽ ἡμᾶς ὁρμώμενος, ταῖς τῶν σῶν θαυμάτων ἀκτίσιν, ὡς ἥλιος καταφωτίζεις τὰ πέρατα· καὶ τοὺς ἐν νόσοις κατακειμένους λυτροῦσαι, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἀπαύστοις πρεσβείαις σου. — Τὸ σῶσον ὁ Θεός. — Κανόνες τῆς ἐορτῆς, εἰς ἣ καὶ τοῦ ἁγίου εἰς ε'. ἤχος δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀμέτοχον ὄντα με, σοφίας πάσης καὶ χάριτος· καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὅλως ἀδόκιμον παιδαγωγῆσον, ὑμνεῖν σε τὸν φωσφόρον, Νικόλαον Μάρτυρα, τὸν παναοίδιμον.

Μολύνas τὸ σῶμά μου, καὶ τὴν ψυχὴν ὁ πανάθλιος προσφεύγω σοι Ἄγιε, καθικετεύων σε, τῇ πρεσβείᾳ σου, σωφρόνησον καὶ σῶσον, πασῶν με λυτρούμενος τῶν περιστάσεων.

Γεώδη κατέλιπες, ὡς νουνεχῆς παναοίδιμε, στρατεῖαν τὴν πρόσκαιρον ἀποσεισάμενος· καὶ αἰώνιον, κατέλαβες στρατεῖαν, αἰεὶ εὐφραινόμενος σὺν τοῖς συνάθλοις σου.

Πληθεῖς ἀγαπήσεως, θείας τρισμακάρε Νικόλαε· βασάνους ὑπέμεινας καρτερικώτατα· καὶ ἀσκητοῖς, ἡγλαῖσμένος πόνοις, Χριστῷ προσήνεξαι, θύμα πανάριστον.

Δόξα.

Τριάδα ἀμέριστον, ὑμνολογοῦντες, δοξάζομεν, καρδίᾳ καὶ στόματι, θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν, ἱκετεύοντες, αὐτὴν ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, δωρήσασθαι δι' ἀγαθότητα.

Καὶ νῦν.

Τὴν μόνην ἀμόλυντον, ὁ ρυπαρὸς καὶ πανάσωτος· ἐγὼ ὑπερῷνητε, ὑμνεῖν οὐ σθένω σε, ἀλλὰ θέομαι, τὰς φρένας φῶτι· σόν μου, καὶ καθαρόν ἄσπιλε, ἵνα δοξάζω σε.

Καταβασία. Τῆς ἐορτῆς· ὦλῃ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Δοξάζει τὴν μνήμην σου Παμμάκαρ, ὁ κτίστης τῶν ὅλων καὶ Θεός, οὗ γὰρ αὐτὸν ἐδόξασας, γενναίοις ἀγωνίσμασιν· ὅθεν ἀξίως εἴληφας τὰς ἀμοιβὰς τῶν καμάτων σου.

Ζητῶν σε ὁ ἐξ ἐφ᾽ ἡμᾶς ἄρχων, ἐν ὄρει Βουνένων ἀκριβῶς, ὡς εἶδέν σε ἐκλάμποντα, ἔνδον δρυῶν πανόλβιε, πολλῆς χαρᾶς ἐμπίπλαται, καὶ τὴν ὑγίαν ἀπέλαβεν.

Ἀσκήσει στενὴν τρίβον ὁδεύσας, πρὸς πλάτος ὁ δεύεις νῦν σοφὲ, τοῦ οὐρανοῦ γηθόμενος Χριστῷ συνὼν τῇ κτίσει σου· ὑπὲρ οὗ καὶ τὴν κάραν σου, ὑπὸ βαρβάρων ἀφῆρησαι.

Τοῦ κόσμου τὰ πέρατα ἐξάδει· λαμπρῶς τὰ θαυμάσια τὰ

σά, θυμυκουργέ Νικόλαε, καὶ σοῦ τὴν μνήμην ἔνδοξε, φειδρῶς
πληγυρίζουσα, Χριστὸν ὑμνοῦντα τὸν Κύριον.

Δόξα.

Ἡ ἄκτιστος φύσις καὶ οὐσία, ἡ πανυπερούσιος Τριάς, καὶ
Βασιλεία μόνιμος, καὶ ὄντως ἀδιάδοχος, ζωῆς τῆς αἰωνίου σου,
τοὺς σέ ὑμνοῦντας ἀξίωσον.

Καὶ νῦν.

Θεοὶ με Θεὸς ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' οἶκτον ἀμέτρητον
Ἀγνή· κλαπέντα βρώτει πρότερον, ἀπάτη τῇ τοῦ ὄφους· καὶ
ἐκ φθορᾶς εἰς ἀφθαρτον, πάλιν ζωὴν εἰσοικίζει με.

Κά. ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει καθοπλισθεῖς, ἀπειλὰς τῶν βαρ-
βάρων μὴ πτοηθεῖς, προθύμως διήνυσας, τὸν ἀγῶνα μακάριε·
εὐτολμία ἐλέγξας, αὐτῶν τὴν δυσέβειαν· καὶ σοφῶς ἐκδιδάξας,
τοῦ λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν τοὺς στεφάνους, παρ' αὐτοῦ ἐκο-
μίσω, ἀξιόους τῶν πόνων σου, καὶ ἰερῶν σου, Ἄγιε, Ὁσιομάρ-
τυς Νικόλαε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφε-
σιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα· ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ ἑφῶς ἤτραπευεν ὡς ἐφωφόρος· ὁ Χριστοῦ ἀήττητος,
καὶ μέγας ὄντως ἀθλητῆς· Ὁσιομάρτυς Νικόλαος, ὃς ἐν Βου-
νένοις ἀσκήσας ἐνήθλησε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἡ σορὸς τῶν σῶν λειψάνων, Ἀθλοφόρε Νικόλαε· πᾶσι τοῖς
νοσοῦσι, ῥῶσίν τε καὶ σθένος χαρίζεται καὶ διασώζει παντοίαις
περιστάσεως, τοὺς κραυγάζοντας, δόξα Χριστῇ τῇ δυνάμει σου.

Σύμπασα ἡ Θετταλία, Νέε μάρτυς Νικόλαε καὶ Ἑλλάς τε
πάσα, μέγαν σε προστάτην ἐπλούτισαν· καὶ ἐορτάζουσι πάντες
εὐφραινόμενοι καὶ κραυγάζουσι, δόξα Χριστῇ τῇ δυνάμει σου.

Ὁναρ ὦφθης ἀθλοφόρε, ἀσθενοῦντι τῷ ἄρχοντι, φήτας δρα-
μῶν τάχει, ὄρει τῶν Βουνένων εὐρήσεις με παρὰ πηγὴν ἐν δρυσί,
καὶ λήψῃ ἱασιν, τῆς δεινῆς ἀσθeneίας, ὦ θαῦμα παράδοξον.

Ἀσπαζόμεθα ἐν πίστει, σὴν εἰκόνα Νικόλαε· δρύας τε πη-
γὴν τε, χῶρον τῶν Βουνένων, ὃν ἤρδευσας, Μαρτυρικῷ σου
Παμμάκαρ θείῳ αἵματι, καὶ κραυγάζομεν, δόξα Χριστῇ τῇ ду-
νάμει σου. Δόξα.

Εν τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσιν, ἀνυμῶ τὴν θεότητα· τὸν Πα-
τέρα μέλπω, ἅμα τῷ Ἰῳ σὺν τῷ Πνεύματι· μίαν οὐσίαν καὶ
δόξαν, ἓνα Κύριον, τὸν ὑμνούμενον ὑπὸ πασῶν τῶν δυνάμεων.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκον ὡς τεκοῦσαν, σέ Θεὸν μετὰ σώματος, ἀνυμνολο-
γοῦμεν, πᾶσαν ἀποτρέποντες αἵρεσιν· ἐν ἐκυτῷ γὰρ ὁ λόγος ἐξ
αἱμάτων σου, σάρκα ἐμφυχον, ζωοπλαστήσας ἐπέφανεν.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δαρίσσης ὑπέρμαχοι, πάσης δ' Ἑλλάδος ὦφθητε, Νικό-
λαε Μάρτυς τοῦ Κυρίου· σὺν Ναυουδίῳ, καὶ Γρηγορίῳ σοφῷ,
ἅμα Χριστοφόρῳ καὶ λοιποῖς, ὑμῖν συναθλήσασιν, ἀηττήτων
φρονήματι.

Μιχαήλ, Ἀκίνδυne, Παγκράτιε· Αἰμιλιανέ, καὶ Παντο-
λέων· σὺν Ἀρμοδίῳ, καὶ Ἰωάννῃ σοφῷ· ἅμα Δημητρίῳ τῷ
Κλεινῷ, ἄφεςιν αἰτήσασθαι τοῖς ὑμᾶς ἐορτάζουσι.

Οὐδέν σοι ἐχώρησε, Χριστοῦ ἀγάπης ἐνδοξε· οὐ λόγῃ,
οὐ βέλῳ, οὐδὲ ξίφος· ἀλλ' οὐδὲ θάνατος βιαιότατος· ταῦτα
πάντα ἤδιστα ἡγοῦ, ἵνα τοῖς συνάθλοις σου συγχαρῆς αἰώνια.

Συντόνως ἀράμενος, Σταυρόν τὸν σὸν πανόλβιε, Χριστῷ τῷ Θεῷ κατηκολούθη· ἕως οὗ τούτου μίμητῆς γέγονας, καὶ τῶν παθημάτων κοινωνός· ὅθεν τῆς λαμπρότητος, ἀπολαύεις πανάριστε.

Δόξα.

Τριάς ὁμοούσιε, μονάς ἡ τρισυπόστατος· ῥῥταί με παντοίας ἐπηρείας, τοῦ ἀλλοτρίου καὶ καθοδήγησον, τρίβον εἰς εὐθείαν τοῦ ποιεῖν, τὰ εὐχρεστοῦντά σοι, ὅπως τύχω ἀφέσεως.

Καὶ νῦν.

Πρὸς σέ μου τὸν ἅπασαν ἐλπίδα Κόρη τίθην· πρὸς τοὺς οἰκτιρμούς σου καταφεύγω· βλάβης δαιμόνων δεῖξον ἀμέτοχον, τὴν καταποθεῖσάν μου ψυχὴν, καὶ ἐξασθενήσασαν, ἡδονῶν ἐπικλύσεσιν.

Ἦδη ς'.

Ἐβόησε πρωτυπῶν.

Συνώνυμος τοῦ ἐν Μοίροις Νικόλαε γέγονας, καὶ θαυμάτων, κατ' ἐκείνον ἀφθόνως μετείληφας, ἐκ κινδύνων σώζων, τοὺς ἐν πίστει θερμῇ σοὶ προστρέχοντας.

Ὁ θαῦμα πῶς λεπρὸν ὄντα Μάκαρ ἰάτρεψας, πικραχρῆμα, καθάρισας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι· ὅς σπουδῇ σὸν οἶκον, ἀνεδείματο μάρτυς Νικόλαε.

Οὐκ ἄξιον ὦ παμμάκαρ σιγᾶν τὰ τεράστια· ἀλλ' εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου λαμπρῶς διηγῆσθαι, ἵνα ἀνυμνῆται ὑπὸ πάντων πιστῶς καὶ δοῦλάζεται.

Τῇ αἰγλῇ τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ λαμπρυνόμενος τῶν εἰδωλῶν τὸ ζοφῶδες πανσόφως διέλυσας· τῶν βαρβάρων θράσος ἐκ νικήσας εἰς τέλος μακάριε.

Δόξα.

Τρισάκτινον τρισυπόστατον μίαν Θεότητα· τὸν Πατέρα σὺν Υἱῷ τε καὶ Πνεύμα· τὸ Ἅγιον, εὐσεβεῖς κηρύττω, ἐν τὰ τρία Θεὸν ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν.

Οὐράνωσας γεωθείσαν τὴν φύσιν πανάμωμε τῶν ἀνθρώπων, καὶ φθαρείταν, αὐτὴν ἐκαινούργησας· διὰ τοῦτο πόθῳ, ἀσιγήτοις φωναῖς σε γεραίρομεν.

Κοντάκιον ἤχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ ἐφῶς σήμερον ἀναφανέντα, ὡς ἀστέρα πάμφωτον, καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς δυσμὰς ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντα, σὲ ἀνυμνοῦμεν τὸν Νέον Νικόλαον.

Ἐτερον κοντάκιον ἤχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω κατεφρόνησας, καὶ κόσμον λιπῶν Θεῷ ἠκολούθησας. Ἐξ ἐφῶς ἄριστε, ἐν Βουνέοις παρώκησας· ἐν οἷς θῦμα γενόμενος Χριστῷ προσενήνεξαι Νικόλαε.

Ὁ οἶκος.

Τοῦ Προδρόμου τὰς τρίβους διὰ ζήλου Μάκαρ ἐσχηκώς, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἔνδον τῆς σῆς περιφέρων καρδίας, τὴν φάσκουσας, μετανοεῖτε· ἀπάρας τῆς σῆς πατρίδος, ὑπερόπτης γενόμενος νεότητος, κόσμου, πλούτου, καὶ ρεύσεως δόξης, οἷά τις ἀετὸς ὑπόπτερος ἔπτασαι ἐν Βουνέοις τῆς Θεσσαλίας. Κανὼν τῆς διὰ Χριστὸν ποθουμένοις σοὶ ἡσυχίας τυχῶν, οὐ μόνον ὑπερβαλοῦση ἀσκήσει τὴν σὴν ψυχὴν κατεκάλυνας, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικῷ στέφει, κατὰ τοὺς πάλαι ἐνδόξους μάρτυρας κατεκοσμήθης ἀείμνηστε· καὶ εὐῶδες θῦμα γενόμενος, Χριστῷ προσενήνεξαι Νικόλαε.

Ἐν μηνὶ Μαίῳ θ'.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου, τοῦ ἐν Βουνέοις ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος.

Στιχ. Πολλὰς ὑποστάς Νικόλαε βασάνους, χαίρων ἀνῆλθες ἐν πόλῳ Μάκαρ τάχος.

Ἀμφ' ἐννάτη Νικόλαον ἔφον γῆθεν ἄειρον.

Ταῖς τοῦ σοῦ ἀθλοφόρου Νικολάου Χριστέ πρεσβείαις, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἰδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσάν τῇ κτίσει.

Πληρωθῆτωσαν αἰσχύνῃς οἱ παράνομοι, οἱ ἀπιστοῦντες Χριστῷ, καὶ τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. Ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν εἰς σὲ φιλόανθρωπε, ὅτι δέδωκας, τὸν ἀθλοφόρον ἅπασιν, ἱατρεῖον τοῖς νοσοῦσι.

Νῦν ἐξέλαμψεν ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου, μάρτυς ἀήττητε, ὥσπερ ἀστὴρ φωταυγής· καὶ παύει νοσήματα, ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ δαιμόνια ἀποδιώκει Ἀγιε, τῇ ἀφῇ τῶν σῶν λειψάνων.

Ρῦσαι Ἀγιε κινδύνων τοὺς ὑμνεῦντάς σε, ἐπιβουλῆς τε ἐχθρῶν, καὶ νοσημάτων πολλῶν, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, καὶ ἀποσόβησον, σμῆνος ἁθρον, ἀγαρηνῶν πανένδοξε, ἵνα πόθῳ σε ὑμνῶμεν. Δόξα.

Εὐφροσύνως τὴν χαρμόσυνον γεραίρομεν, μνήμην σου ἔνδοξε, καὶ προσκυνούμεν πιστῶς, σαρὸν τῶν λειψάνων σου, συμφώνως ψάλλοντες, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός.

Προσκυνήσωμεν συμφώνως οἱ θεόφρονες, Τριάδα ἄναρχον, ἕνα Θεὸν τοῦ παντός, αὐτὴν δογματίζοντες ἀδιαμέριστον, προαιώνιον, καὶ ποιητὴν τῆς κτίσεως, εὐσεβῶς ὁμολογοῦντες.

Καὶ νῦν.

Ὑποτέτακται τῷ τόκῳ σου πανάχραντε, ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια, καὶ ἀνυμνοῦσιν αὐτόν· ὃν ἰκέτευε, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχειν τοῖς σὲ τιμῶσι.

Ἰδὴ ἡ.

Παῖδας εὐαγεῖς.

Τὶς σε κατ' ἄξιαν εὐφυμήσει, Νικόλαε νικηφόρε παναοῖς

διμε· τίς δὲ ἀριθμήσει σου τὰ λαμπρὰ παλαίσματα, καὶ τὰ θαυμάτων μέγεθος τῶν σῶν πανένδοξε· ἀλλὰ πόθῳ τιμῶμεν καὶ πιστεῖ, τὸν δοξάσαντά σε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐκ γῆς σὺ πρὸς οὐρανοὺς ἀπέπτῃς, Νικόλαε τῶν μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα· καὶ ἀπάτην ἅπασαν, τῶν δαιμόνων ἐφυγες· καὶ τῶν εἰδώλων Ἀγιε τὴν ματαιότητα, διήλεγξας στεφῶς, καὶ νῦν κράξεις, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπέβῃς ἐν αἵμασιν οἰκεῖοις, ὡς ἄρμασι στεφανῖτα παμμακάριστε, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια βέβηκας σκηνώματα, παρὰ Χριστοῦ ἐπάξια, γέρα ληψόμενος· καὶ νῦν σὺν τοῖς ἀγγέλοις κραυγάζεις, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς ταὺς αἰῶνας.

Ἰλεων γενέσθαι στεφηφόρε, τὸν μόνον παμβασιλέα καθικέτευε, τοῖς τὴν σὴν πανίερὸν μνήμην ἐορτάζουσιν, ἀμπλακημάτων ἄφεσιν, τούτους αἰτούμενος· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Τρισὶν ὑποστάσεσιν ὑμνοῦμεν, ἕνα Θεὸν τοῦ παντός τὸν ὑπερούσιον· ὃν ἀγγέλων τάγματα, εὐλαβῶς δοξαζοῦσιν, ἐν τρισάγιοις ἅσμασι καὶ μελωδήμασι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Ὡθαῦμα θαυμάτων, πῶς ὁ πάσης, ἐπέκεινα κτίσεως Θεὸς ἡμῶν, κτίζεται καὶ πλάττεται, ἐκ τῆς θεομήτορος· καὶ καινουργεῖ θελήματι, καὶ ἀναπλάττει με· δι' ἅμετρον αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν· καὶ διὰ θανάτου, παρέχει τὴν ζωὴν μοι.

Ἰδὴ θ'.

Ἄπας γιγενής.

Χόρευε Ἑλλάς, ἰδίως δὲ Βούνενα, καὶ ἡ ὑφήλιος· πανηγυρίζεω δὲ, Χριστοῦ τὸ πλήρωμα τὴν πανένδοξον, τοῦ Νικο-

λάου ἄθλησιν, καὶ ἐκδοάτω θερμῶς· Χαίροις μάκαρ, ἀσκητῶν ἀγλαΐσμα, μαρτύρων παιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ψάλλατε λαοί, καὶ ἄσατε ἅπαντες ὡς ὁ Προφήτης βοᾷ ὁ Θεὸς δοξάζεται, ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ ἐκάστοτε· καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας στέφει ἐν χάριτι· καὶ δαιμόνων λύει μηχανήματα, καὶ βροτοὺς διασώζει ὡς εὐσπλαγχνος.

Ρεύμασι τῶν σῶν, αἱμάτων Μακάριε, πλάνην κατέσβησας, τῶν εἰδώλων ἅπασαν, καὶ ἐκκλησίας Χριστοῦ τὸ πλήρωμα, ὡς νικητὴς πανάριστος, ἅπαν ἐφαιδρυνας· διὰ τοῦτο πόθῳ σε γεραίρομεν, καὶ συμφώνως ὑμνοῦμεν τὴν μνήμην σου.

Δέχου εὐμενῶς, Νικόλαε ἔνδοξε, νίκης φερώνυμε, ὕμνους τοὺς δεῖ· Ἄγιε, οὗς ἐκ χειλέων ἀνάγων φέρομεν· καὶ τὴν σεπτὴν σου ἄθλησιν πανηγυρίζομεν· ἐκδοῶντες, σπεῦσον ἐξελεῖς ἡμᾶς, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων.

Δόξα.

Δεῦτε οἱ πιστοί. Τριάδα ἀμέριστον ὑμνολογῆτωμεν, ἁνάρχον αἰδίων, οὐσίαν μίαν καὶ κυριότητα, τὴν τοῦ παντὸς δεσπόζουσαν, καὶ διὰ ἔλεος, συγχροῦσαν τοῖς βροτοῖς τὰ πταίσματα παρέχουσαν, δόξαν ἀθάνατον.

Καὶ νῦν.

Φώτισον ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, φῶς ἢ κυήσας· μὴ καταλαβέτω με, τῆς ἁμαρτίας σκότος τὸν δαίμονα, ἀλλ' αὐτῇ με, σῶσον καὶ κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ Θεοῦ θελήματός.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἐπεφάνη ὁ Σωτὴρ.

Διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμά σου ἐξέχεας, Νικόλαε γενναίφρων· καὶ τὴν ὀφρὺν τοῦ δυσμενοῦς, ἀνδρείως ἐπαπείνωσας· διὰ τοῦτό σε πάντες, παιδρῶς ἐορτάζομεν.

Ἐτερον ἔξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸς τοῖς ἀστροῖς·

Τῶν φιλεόρτων τὸ στίφος, παιδρῶς πανηγυρίζετω· τὴν μνήμην τοῦ πανενδόξου, τρισμακάρος Νικολάου· ὡς αἵματι μαρτυρίου, τὴν ἐκκλησίαν παιδρύνει.

Καὶ τῆς ἐορτῆς. Εἰς τοὺς Δίνους στίχ. δ'. ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος· νέος ἀστὴρ φαεινός· τῇ Ἑλλάδι ἐξέλαμψεν, ἐξ ἐώας ἄδυτος, καταλάμπων τὰ πέρατα. Ὁ θεὸς ὄντως Μάρτυς Νικόλαος, καὶ διασώζει τοὺς κινδυνεύοντας· λύει νοσήματα, καὶ δαιμόνων φάλαγκας ἀποσοβεῖ καὶ πάθη δυσίατα· Χριστοῦ τῇ χάριτι.

Χαίροις Ἀγγέλων ἐφάμιλλε, καὶ ἀθλητῶν καλλονή· Προφητῶν Ἀποστόλων τε, καὶ δικαίων σύσκηνε· ὀρθοδόξων ἀγλαΐσμα, χηρῶν προσάτα, καὶ πενομένων τροφεὺ· τῶν ἀσθενούντων ἀκέστορ ἄριστε· πάντων ὑπέρμαχε, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε, καὶ εὐσεβῶς, μνήμην ἐκτελούντων σου, Μάρτυς Νικόλαε.

Απαντες πίστει συνδράμομεν, τῇ τῶν λειψάνων σοφῇ, Νικολάου τοῦ μάρτυρος, παιδρῶς ἐορτάζοντες· καὶ Χριστὸν ἱκετεύσωμεν, τὸν κτίστην πάντων, Θεὸν καὶ Κύριον· ὅπως πρεσβείαις τοῦ ἀθλοφόρου αὐτοῦ, πάντας λυτρώσῃται, ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ διαιωνίζοντος, ὡς ὑπεράγαθος.

Οσιομάρτυς Νικόλαε, περιουσία θερμῇ, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, σαρκὸς κατεπάτησας, τὸ χαμαίζηλον φρόνημα· καὶ τὴν ψυχὴν σου, ἀρετῶν κάλλεσι, καταλαμπρύνας θεοειδέστατα· πλάνην διήλεγξας, δυσεβοούντων Ἄγιε, ὑφ' ὧν τὸ ζῆν, Μάκαρ ἀφαιρούμενος, χορεύεις ἄληκτα.

Δόξα.

Ἦχος α'.

Αγῶνα διπλοῦν ἡγωνίσω, Ἄγιε Νικόλαε· καὶ τὸν δρόμον τετέλεκας τῆς ἀτκήσεως καὶ ἀθλήσεως· διὸ ἐν ὑψίστοις σὺν ἀγγέλοις χορεύεις, ἀντάξια τῶν πόνων σου, εἰληφῶς τὰ ἄνω Βασίλεια· ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Παμμακάριστε, τῶν

πιστῶς ἑορταζόντων, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ὡδὴ γ'. καὶ ς'. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τὸ, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην· α Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν ν.

Μεγαλυνάρια εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν ἐκ τῆς ἐφ' ἡμῶν, ἐξαστράφαντα ἀθλητὴν· φύλακα καὶ ρύστην, χριστιανῶν ἀπάντων, Νικόλαον τὸν Νέον, τοῦ Χριστοῦ τὸν μάρτυρα.

Ἔτερον.

Χαίροις Θετταλίας πάσης φρουρός· χαίροις τῆς Ἑλλάδος πολυούχος καὶ ἀρωγός· χαίροις ὁ Βουένων τὸν τόπον ἀγιάσας, τοῖς ρείθροις σὼν αἱμάτων, Μάκαρ Νικόλαε.

Ἔτερον.

Φύλαττε τοὺς δούλους σου ἀθλητὰ, τοὺς ἀθροιζομένους τῷ σεπτῷ σου Μάρτυρι ναῶ· καὶ ἐκτελοῦντας, τὴν σὴν Ἀγίαν μνήμην, ἐκ πάσης ἐπηρείας, σοφὴ καὶ θλίψεως.

Ἔτερον.

Μέγαν σε προστάτην καὶ βοηθὸν, κεκτήμεθα Μάρτυς, πεπτωκότες ἐν πειρασμοῖς· ῥῦσαι οὖν Παμμάκαρ, ἡμᾶς λοιμοῦ λιμοῦ τε· ὀργῆς τῆς ἄγαρ, θεεῖ Νικόλαε.

Εἰς τὸν ἀγιασμόν.

Ταῖς πρεσβείαις τοῦ ἐνδόξου ἀθλοφόρου Νικολάου· Χριστὲ διαφύλαξον, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ἐκ παντοίας θλίψεως.

Ἔτερον.

Τῇ σορῷ τῶν σὼν λειψάνων προσιοῦσι, μετὰ πόθου Παμμάκαρ Νικόλαε, δώρησε ῥῶσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Τῷ τιμιωτάτῳ, λογιωτάτῳ καὶ τῷ ὄντι φιλοκάλῳ καὶ κοσμιωτάτῳ ἀνδρὶ Κυρίῳ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝῶ· ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ἰδοὺ ἐμοὶ ἤδισε καὶ περιπόθητε, Κύριε Κωνσταντίνε, ὁ ὠδίνες, ἔτεκες· ἀπῆρτισται τούτέστιν ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἐν Βουένοις τῆς Θετταλίας ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος Ἀγίου Νικολάου τοῦ Νέου. Περί ἧς πολυλοῦ διάπυρον καὶ διακαεστάτην ἔχων τὴν ἔφεσιν, ἐμοὶ τῷ ἀναγνώγῳ καὶ παιδείας οὐδὲ ἄκρῳ, τὸ τοῦ λόγου, δακτύλῳ ἀσπμίνῳ, ἐδίδως τοῦ γχείρημα· οὐκ οἶδ' ὅπως τοῦτο ποιούμενος, παίζων, ἢ δοκιμάζων τὴν τοῦ φιλοκωνσταντίνου Ἰωσήφ δύναμιν καὶ ἀδυναμίαν· εἴξα μὲν τοι, ὦ φιλότῃ τῷ σὺ φιλευσεβεῖ ζητήματι, καὶ τῇ σῇ θεοσεβεῖ κατὰ δύναμιν προθύμως ἐξ ὑπηρέτησα, ἄρας καὶ καθάρας τὰ πλεῖστα τὰ διακρούση ἡρανισμένα, καὶ κακοζήλως συντεθειμένα ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ μυοῖ ἐρότῃ ὁσιομαρτυρικῇ φυλλάδι, ἦν μοι διὰ τοῦ σου συγγενοῦς ἀρτίως πέπομφας· ὅτι δὲ εἰσάμην τινὰ ἐκ τῶν τοῦ διακρούση, ἐποισάμην ταυτί, ὦ φιλότῃ, δυοῖν ἐνεκα· τοῦτο μὲν ἵνα μὴ προσκρούσω, ἢ διακρούση τῷ διακρούση, τοῦτο δὲ, ἵνα μὴ δόξω παλαιούς ἀνδρας, συγγραφείς ὅπως δὴ ποτε, ἀθετεῖν, καὶ πάμπαν αἶρειν τὸ ἐκείνων μνημόσυον· φύλῃ γὰρ καὶ ὁ διακρούσης ἐκεῖνος, ὡς περ καὶ αὐτὸς τῇ σῇ ἡδίστῃ μοι λογιώτῃ, χαριζόμενος, ὡς αὐτὸς ἑαυτὸν μαρτυρᾷ ἐν τῇ μετὰ τὴν παλαιὰν ἀκολουθίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν φίλον ἐπιστολῇ, τὴν γραφίδα ἱερογραφικῶς ἐκίνησε. Τοιγαροῦν δέξαι, οὐ τὸ προσῆκον, ἀλλὰ τὸ δυνατόν ἐμὸν πόνημα, φίλτατε· ὅπερ καὶ ἀνατίθημι τῇ σῇ ἀγγινοῖα, καὶ κρίσει πρὸς ἐπιθεωρίαν καὶ ἐπιδιόρθωσιν. Οἶδα γὰρ οἶδα, εἰ καὶ δρεσίτροφος, ὅτι πολλῶν ἀνθρώπων εἶδας ἄστεα, καὶ νοὸν ἐγνώως κατὰ τὸν Ὁμηρον· διὸ καὶ πέπεισμαι, ὅτι ὡς περ πάντα κάλων ἐκίνησας διὰ τὴν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀγίου Νικολάου σύνθεσιν, οὕτω πονήσεις, ἵνα τῇ σῇ ἐπιμελείᾳ, καὶ δαπάνῃ, εἰς τύπον ἐκδοθῇ πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλεόρτων, καὶ μνήμην ἁλίστον τοῦ σου τιμίου δνόματος. Κύριος διαφυλάττει τὴν σὴν λογιώτητα, πρεσβείαις τοῦ Ὁσιομάρτυρος Νικολάου μετ' εὐχῶν, καὶ ἐν μακρότῃ χρόνων. Ἀμήν.

αψψ. Φαρμουθὶ φθίνοντος.

Τῆς σῆς μοι πολυαρέτου λογιότητος Ἀδελφὸς ἐν Πνεύματι.

Ὁ ταπεινὸς Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

ΙΩΣΗΦ ὁ ἐκ φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Τοῦ ἐν τῷ τῶν Βουνένων ὄρει ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος.

Πάτερ εὐλόγησον.

Οὗτος ὁ περιφανὴς καὶ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Νέος Νικόλαος, ἦτο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ εὐσεβεῖς, γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον· κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἐδειχνεν εὐγενέστερος καὶ θαυμασιώτατος. Ἐπειδὴ ἀπὸ ἀπαλῆς τῆς ἡλικίας, ἦτο κατὰ πολλὰ συνετὸς καὶ φρόνιμος· καὶ δὲν ἀνταμώνετο μὲ νέους ἀτάκτους πώποτε νὰ γελᾷ, καὶ νὰ εὐτραπελίζηται, λέγων ἀισχρολογίας καὶ φλυαρίας κατὰ τὴν τῶν νέων συνήθειαν· ἀλλὰ ἡγάπα νὰ συναναστρέφηται μὲ φρονίμους ἀνθρώπους καὶ γέροντας, διὰ νὰ ἀκούῃ, καὶ νὰ συνομιλῇ ψυχωφελῇ καὶ χρήσιμα λόγια. Ὅταν λοιπὸν κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐδυναμώσε, τὸν ἐγραψαν εἰς τὴν στρατείαν, διότι ἦτο πολὺ ἀνδρειωμένος καὶ χρήσιμος· ὅθεν εἰς τοὺς πολέμους ἐπρόκοπτε, καὶ πολλὰς ἀνδραγαθίας ἔκαμε καὶ ἐγένεν εἰς ὅλους ὀνομαστός καὶ περίφημος· ἀκούσας οὖν ὁ βασιλεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν καλὴν αὐτοῦ φήμην, καὶ πληροφορηθεὶς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων, πῶς ὁ Νικόλαος, ἦτο οὐ μόνον εἰς τὸ λέγειν ἐπιτήδειος, καὶ ἄξιος σύμβουλος, ὅπου ἄλλος κατ' αὐτὸν δὲν εὐρίσκετο, τὸν ἐμήνυσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον καὶ συνομιλήσας ἐχάρη πολὺ βλέποντας, πῶς ἦτο γνωστικὸς καὶ φρόνιμος ἀνθρωπός· ὅθεν καὶ τὸν ἔδωκε καὶ ὀφείκιον δουκός, νὰ ὀρίζῃ ἐπαρχίαν, καὶ νὰ ὑποτάσσωνται στρατιῶται ὡς ἐπρεπε· ὁ δὲ Νικόλαος ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀξίαν καὶ ἐγένεν ἡγεμὼν, δὲν ἔπαυε καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ γυμνάζῃ τοὺς στρατιώτας του, νὰ τοὺς ἐρμηνεύῃ τοῦ πολέμου τὰ ἐπιτήδεια, ἐπειδὴ αὐτὰ ἔκαμναν χρεῖα εἰς τὸ ἀξίωμα ὁποῦ εὐρίσκετο· ἀλλὰ περισσότερον τοὺς ἐνουθέτα καὶ ἐδίδασκε τὰ ἔργα τῆς Χριστιανικῆς πολιτείας καὶ τάξεως· πῶς νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ παρα-

καλοῦσι τὸν Δεσπότην Χριστὸν, νὰ τοὺς δίδῃ δύναμιν κατ' ἐχθρῶν εἰς τὸν πόλεμον· καὶ πολλαῖς φοραῖς τοὺς ἐδιηγείτο ἀνδραγαθίας καὶ ἱστορίας τῶν παλαιῶν ἀνδρείων, καὶ τρόπαια πῶς ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκησαν κάστρα πολλὰ, καὶ πόλεις ἐκυρίευσαν· ἀλλὰ τὸ περισσότερον ἀπὸ ὅλα καὶ χρησιμώτερον, τοὺς ἐνουθέτα νὰ ἔχουν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν ἀνεξάλειπτον· νὰ μὴ ἀδικήσουν τινὰ πτωχὸν ἢ πλούσιον πώποτε· ὅθεν ὅλοι του οἱ στρατιῶται δὲν ἔκαμναν ἀταξίαν ποσῶς εἰς ὅσους ἐπήγαιναν, οὔτε εἶπε τινὰς πώποτε, πῶς οἱ στρατιῶται τοῦ Νικολάου τὸν ἠδίκησαν, ἢ πρᾶγμακρὸν αὐτὸν ἐζημίωσαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀποστάτησε τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὸν βασιλέα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ὤριζε τὴν Ἀνατολὴν, ἀλλὰ ἐπήγαιναν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκούρσευαν, καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἐσκλάβωναν, διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἐστειλεν ὀρισμούς εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅλην, καὶ ἦλθον οἱ τοπάρχαι μὲ τὰ στρατεύματα μὲ τοὺς ὁποίους ἦτο καὶ ὁ θαυμαστός Νικόλαος μὲ τοὺς ὑπηκόους του, ὅστις ἐπήγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ κροτήσαντες πόλεμον τὴν ἐνίκησαν, καὶ προσκυνήσαντες οἱ Θεσσαλονικοὶς, ὑπεσχέθησαν νὰ δίδωσι πάλιν τὸ διατεταγμένον χαράτζι, καθὼς καὶ πρότερον. Ἐπειτα μισεύοντες ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπήγαν ἕως εἰς Λάρισσαν, ἣτις ἦτο ποτὲ κάστρον δυνατὸν καὶ εὐμορφον, καλλωπισμένον καὶ μὲ πύργους δυνατοὺς φυλαττόμενον· ὅθεν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ ὑποτάξουν, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοὶ ἐνίκηθησαν. Διότι ἐβγαίνοντες οἱ Λαρισαῖοι ἔδωκαν μέγαν πόλεμον, καὶ πολλοὺς τοῦ φουσάτου ἐφόνευσαν· βλέποντας λοιπὸν ὁ Νικόλαος πῶς οἱ Ῥωμαῖοι καταπονοῦνται καὶ οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἔχουν τὰ νικητήρια, ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτὸν του λέγοντας, ἰδοὺ οἱ ἀνθρωποὶ μας ἐνίκηθησαν, καὶ ἂν πέσω καὶ ἐγὼ θὰ θανατωθῶ εἰς τὸν πόλεμον ἀδικᾶ· καθὼς καὶ αὐτοὶ οἱ τάλαινες ἔπαθον, τί μὲ θέλει ὠφελήσει ἢ πρόσκαιρος τιμὴ τοῦ δουκός, καὶ τὸ φθαρτὸν ἀξίωμα; κἀλλιον εἶναι νὰ ζῶ ἄτιμος, πᾶρεξ νὰ ὀρίζω τόσους στρατιώτας, καὶ νὰ λάβω ἄτιμον θάνατον; ποῖαν τιμὴν ἔχει πλέον τὸ κορμί μου; ἢ ποῖαν ὠφέλειαν εὐρίσκει ἡ ψυχὴ μου, ὅταν ἀφανισθῇ ἡ ζωὴ μου ἄκαιρα; κἀλλιον εἶναι τὸ λοιπὸν νὰ ὑπάγω νὰ ἡσυχάσω εἰς ἓνα τόπον ἔρημον, νὰ κλαίω τὰς ἀ-

μαρτίας μου, ἴσως νὰ τύχω παρὰ Θεοῦ συγχωρήσεως, τὴν ὥραν τῆς κρίσεως· ταῦτα καθ' ἑαυτὸν διαλογιζόμενος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τῆς Βουνένας, ὅπου ἦτο μέγα δάσος, καὶ κελία μέσα εἰς τὸν λόγον, καὶ ἑκατοικοῦσαν ἀναχωρηταὶ καὶ ἀσκηταὶ ἐνάρετοι· καὶ ὅταν τοὺς εἶδε, πολὺ ἐχάρηκεν εὐχαριστήσας τὸν Κύριον ὅπου τὸν ἐφώτισε, καὶ τὸν ὠδήγησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοιοῦτον τόπον ψυχωσπύριον. Ἐμείνεν οὖν μετ' αὐτῶν συναγωνιζόμενος, καὶ τὴν κατὰ Θεὸν ἀρετὴν ἐργαζόμενος· καὶ βλέποντες ἐκεῖνοι οἱ θαυμάσιοι ἀσκηταὶ τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πρόθυμον, πῶς ἐκοπίαζε περισσῶς εἰς τὴν ἀσκησιν μὲ νηστείαν, προσευχὴν καὶ ἀγρυπνίαν ὁλονύκτιον, τὸν ἀγαποῦσαν κατὰ Θεόν· καὶ πολλάκις συνομιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ, παρακινουντές τον εἰς περισσότεραν προκοπὴν ἀρετῆς μετὰ ψυχωφελῆ διηγήματα ὅπου τοῦ ἐλεγαν οἱ μακάριοι. Τὰς ὁποίας νουθεσίας καθ' ἑκάστην ἀκούων, ἐσπούδαζεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὅσον ἐδύνατο· καὶ ὅλοι τοὺς τὸν ἐθαύμαζον καὶ ἐβιάζοντο νὰ μὴ τοὺς περισσεύῃ εἰς τὴν ἀσκησιν ἕνας, τοιοῦτος νέος. Βλέποντας δὲ ὁ πονηρὸς διάβολος, τὴν κατὰ Θεὸν αὐτῶν πολιτείαν, τὴν θαυμασίαν καὶ ἀξίεπαινον, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ ἕως τέλους ὁ τρισκατάρτατος· καθὼς ἔχει συνήθειαν πάντοτε νὰ ἐμποδίζῃ τὸ καλὸν ὡς μισόκαλος, καὶ νὰ πειράζῃ τοὺς ἐνάρετους ὁ δόλιος. Ἐξήγειρε τοὺς ἀθέους ἀδάρους καὶ ἐκουρσευσαν τὰ μέρη τῆς Δύσεως· καὶ πατῶντας κάστρα καὶ χώρας καὶ πολλοὺς αἰχμαλωτίσαντες, ἤλθον καὶ εἰς τὴν Ἀρίσσαν καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἐπῆραν, καὶ ἐκυρίευσαν ὅλα τὰ περίχωρα· καὶ τόσον τοὺς ἐταπεινώσαν, ὥστε καὶ εἰς τὴν πίστιν τοὺς ἐδυνάστευσαν, ν' ἀρνηθοῦν τὸν Δεσπότην Χριστὸν, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, νὰ προσκυνήσουν τὰ εἰδῶλα· καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσαν ὅπου δὲν ἠθέλησαν νὰ προδώσουν τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ ὑπέμειναν διαφόρους τιμωρίας καὶ κολαστήρια μύρια, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ γλυκυτάτου Χριστοῦ οἱ φιλόχριστοι, καὶ οὕτω μετὰ τὴν πρόσκαιρον κάκωσιν, ἐκληρονόμησαν αἰώνιον εὐφροσύνην καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν εἰς βασιλείαν αὐτοῦ τὴν Οὐράνιον. Ὅταν δὲ ταῦτα ἐγένοντο, ἦτο ὁ ἅγιος Νικόλαος εἰς τὴν σκῆπτον τῆς Βουνένης καὶ ἀσκήτευον· τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα· Γρηγόριος, Ἀρμόδιος, Ἰωάννης, Δημήτριος, Μιχαὴλ, Ἀκίνδυρος, Θεόδωρος, Παγκράτιος, Παντολέων, Διμίλιανός καὶ

Ναυοῦδιος, οἵτινες καθὼς πύχοντο μίαν νύκτα, ἦλθεν ἄγγελος Κυρίου καὶ λέγει τοὺς, ἐτοιμασθῆτε, καὶ στέκεσθε στερεοί, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας μέλλετε νὰ μαρτυρήσητε, διὰ νὰ λάβῃτε τὰ βραβεῖα καὶ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως, νὰ κληρονομήσητε Βασιλείαν Οὐράνιον. Ταῦτα εἰπὼν, αὐτοὺς μὲν ἀφανὴς ἐγένετο, οἱ δὲ ἀκούσαντες τὰ χαρμόσυνα εὐαγγέλια ἐχάρησαν· καὶ ἠγωνίζοντο περισσότερον, εἰς νηστείας καὶ προσευχὰς σχολάζοντες, διὰ νὰ γένωσιν ἄξιοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος· καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς ἔμαθον οἱ αἰμοδόροι κύνες ἐκεῖνοι βάρβαροι Ἀβάρροι, ὅτι εἰς τὸ βουνὸν τῆς Βουνένης ἑκατοικοῦσαν ἀσκηταὶ, νηστεύοντες καὶ προσκυνοῦντες ἡμέραν καὶ νύκτα ἀκαταπαύστως τὸν Κύριον· λοιπὸν ἀρματώθηκαν καὶ ἐπῆγαν νὰ τοὺς φονεύσωσιν· ὁ δὲ ἅγιος Νικόλαος ἐνουθέτει τοὺς ἀδελφούς καὶ συνασκητάς του, καὶ τοὺς συνεβούλευεν οὕτως λέγοντας· μὴ φοβηθῶμεν ἀδελφοί τὸν πρόσκαιρον θάνατον, μήτε ποσῶς δειλιάσωμεν, ὅτι τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ δεῖξωμεν τὴν ἀνδρείαν μας, νὰ κληρονομήσωμεν διὰ μικρὰν καὶ ὀλίγην παιδευσιν, παντοτεινὴν εὐφροσύνην καὶ ἀνάπαυσιν αἰωνίζουσαν· αὐτὰ καὶ ἔτερα λέγοντος τοῦ ἁγίου πρὸς στερέωσιν τῶν ἀδελφῶν, ἐφθασαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ αἰμοδόροι ὡς θηρία ἀνήμερα, καὶ λαβόντες τοὺς ἁγίους ἐτιμωροῦσαν αὐτοὺς ἀνιλεῶς καὶ ἀσπλαγχνά, μετὰ στρέβλας, ῥαβδισμοὺς, καὶ ἄλλα διάφορα κολαστήρια. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ μακάριοι ὑπέμειναν ἀνδρειωμένα καὶ γενναυότατα, ὅσας βασάνους τοὺς ἔκαμαν, καὶ δὲν ἐπρόδωκαν τὴν εὐσέβειαν· ὅθεν οἱ βάρβαροι τοὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ τοὺς ἐπροξένησαν μετὰ τὸν προσωρινὸν θάνατον, ἀθάνατον ζωὴν καὶ βασιλείαν Οὐράνιον.

Τὸν δὲ ἅγιον Νικόλαον ἰδόντες εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ὠραιότατην καὶ γνωρίσαντες τὴν φρόνησιν καὶ ἀνδρείαν του, δὲν τὸν ἐπείραζαν τίποτες, ἀλλὰ μετὰ λόγια ῥαδιουργίας καὶ κολακείας τὸν ἐσυντύχαιναν, ἐλπίζοντες οἱ ἀνόητοι καὶ παράφρονες νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ μισαρώτατον σέβας τους, ἀλλὰ ματαίως οἱ μάταιοι καὶ ψευδῶς ἐμελέτησαν· διότι ποσῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν παρασλεύσωσιν ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν· ἀλλὰ τοὺς ἀπεκρίνατο φρόνιμα εἰς τὰς κολακείας ὅπου τοῦ ἐλεγον, ὡς ἐξῆς.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι μωρὸν παιδίον νὰ γελασθῶ ἄγνωστα, νὰ ἀρνηθῶ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ὁποῦ μετὰ ἔπλασε, νὰ προσκυνήσω εἰδῶλα κωφὰ καὶ ἀ-

ναίσθητα, ἀλλὰ καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἤμουν εὐσεβὲς χριστιανὸς καὶ ὀρθόδοξος, οὕτως ἔως νὰ δώσω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὰς ἀχράντους χεῖρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Σωτῆρά μου, προσκυνῶ, λατρεύω, καὶ σέβομαι· καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του ἔχω μεγάλην προθυμίαν καὶ πόθον ἀνείκαστον, νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, τοὺς δὲ ἰδικούς σας θεοὺς καταφρονῶ καὶ ἀτιμάζω ὡς πέτραις ὅπου εἶναι καὶ ξύλα ἀναίσθητα, καὶ ἄλλη τις ὕλη καταφρονεμένη καὶ ἀχρηστος. Ἐπειτα πάλιν τὸν ἐκολάκυσαν λέγοντες· Νικόλαε, μὴ χάσης τοιαύτην ἀνδρείαν καὶ ὠραιότητα ματαίως καὶ ἀνωφέλευτα, ὅτι ὁ Χριστὸς σου δὲν θέλει σὲ δώσει τινὰ βοήθειαν, μόνον κάμε αὐτὸ ποῦ σὲ λέγομεν, καὶ γένου συγκοινωνὸς μας καὶ ὁμόφρων εἰς τὸ προσκύνημα, νὰ μὴν ὑστερηθῇς τὴν γλυκυτάτην ταύτην ζωὴν, μὲ πολλὰ καὶ πάνδεινα κολαστήρια, ὅπου μέλλεις νὰ λάβῃς σήμερον ἀπὸ λόγου μας, ἐὰν καταφρονήσῃς τοὺς λόγους μας, λέγει τοὺς ὁ ἅγιος· αὐτὸ ὅπου φοβερίζετε νὰ μὲ κάμῃτε, ἐπιθυμῶ πολλὰ καὶ ὀρέγομαι, ὅτι ἐὰν μὲ χωρίσητε ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην τὴν ματαίαν καὶ πρόσκαιρον, μοῦ προξενᾷτε βασιλείαν Οὐράνιον, καὶ ζωὴν ἀτελεύτητον, νὰ συνδοξασθῶ μὲ τὸν Χριστὸν μου πάντοτε, νὰ ἔχω χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν ἄρρητον εἰς τὸν Παράδεισον πάντοτε· ὅταν οὖν ἐγνώρισαν ὅτι δὲν ἤμποροῦν νὰ μετασταλέουσιν ἀπὸ τὸ σέβας του, ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ δώσουν σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον· καὶ πρῶτον μὲν τὸν ἔδειραν ἀνελεήμονα, ἔως οὗ ἐκοκκίνησεν ἡ γῆ ἀπὸ τὸ ἅγιον αἷμά του· δύο καὶ τρεῖς φοραὶ ἀλλάχθησαν οἱ μαστίζοντες, ὁ δὲ ἅγιος ἐκαρτέρει γενναίως τοιαῦτα εὐχόμενος, ὑπομένων ὑπέμεινε τὸν Κύριον· καὶ τόσον ὑπέμεινε τὴν μαστίγωσιν, ὅπου ἐφαίνετο πῶς ἐπασχεν ἄλλος κατὰ ἀλήθειαν. Ἐπειτα τὸν ἔδεσαν εἰς ἓνα δένδρον καὶ τὸν ἐτόξευαν· μετὰ ταῦτα ἐπῆραν τὸ ἰδικόν του κοντάρι καὶ τὸν ἐλόγχευσαν, καὶ ἄλλαις πολλαῖς τιμωρείας τοῦ ἔκαμναν καὶ διάφορα βάσανα, λέγοντές του νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδῶλα· αὐτὸς δὲ τοὺς ἀπεκρίνατο ἀφοβα, καὶ τοὺς ὕβριζε λέγοντας· θηριόγνωμοι καὶ ἀπάνθρωποι, ὅπου μόνον σχῆμα ἀνθρώπων ἔχετε, ἀμὴ ποσῶς δὲν μετέχετε ἀνθρωπίνης γνώσεως, μὴ ἔχετε ἐλπίδα τινὰ

μὲ ταῦτα τὰ βάσανα νὰ μὲ χωρήσητε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου. Διότι ὅσα κακὰ μὲ κάμῃτε, τόσα στέφανα μοῦ πλέκετε· καὶ ὁ Χριστὸς, παρσάτεκεται βοηθὸς μου, καὶ μοῦ ἐλαφρύνει τὴν παιδείαν· ὅθεν πόνον τινὰ, ἢ τιμωρίαν ποσῶς δὲν αἰσθάνομαι· ταῦτα ἀκούσαντες οἱ βάρβαροι ἀπελπίσθησαν. Καὶ γνωρίζοντες ὅτι δὲν θέλουν δυνηθῶν νὰ μεταγυρίσουν τὴν γνώμην του, ἀν τοῦ δώσουν καὶ ἕτερα μύρια κολαστήρια. Ἐκοψαν τὴν Ἀγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν εἰς τὰς ἐννέα τοῦ Μαΐου μηνός, καὶ ἡ μὲν μακαρία τοῦ ψυχῇ καὶ ὀλόφωτος ἀνῆλθεν εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα, ἔχουσα τοὺς φωτεινοὺς ἀγγέλους συνευφραίνομένους αὐτῇ καὶ συμψάλλοντες· τὸ δὲ Ἀγιον καὶ πανσεβάσμιον αὐτοῦ λείψανον ἔμενεν εἰς τὸ βουνὸ ἐκεῖνο ἄταφον καὶ ἀνεπιμέλητον· ὅμως μὲ τὴν χάριν τοῦ μεγαλοδώρου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἐφυλάχθη ἀπὸ θείους ἀγγέλους τόσους χρόνους ἀβλαβὸν καὶ ἀκέραιον, ἔως ὅπου ἠθέλησεν αὐτὸς ὁ μέγας Θεὸς καὶ τὸ ἐφανέρωσε μὲ τρόπον θαυμάσιον, ὡς θαυασρὸν πολύτιμον· διότι ὅσοι εἰς τὴν γῆν τὸν ἐδόξασαν, καὶ διὰ τὸ Πανάγιον αὐτοῦ καὶ ὑπερύμνητον ὄνομα ἠγωνίσθησαν, τοὺς ἐτίμησεν αὐτὸς ὁ Πανάγαθος, καὶ τοὺς ἀντήμειψε πλοῦσια, ποιήσας αὐτοὺς υἱοὺς καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας του καὶ οὐ μόνον εἰς τοὺς οὐρανοὺς τοὺς ἀποδίδει τὸν μισθὸν τῶν καμάτων μυριοπλάσια, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τοὺς δίδει χάριν καὶ δύναμιν νὰ κάμνουν θαυματουργίας καὶ τέρατα, νὰ τοὺς δοξάζουν καὶ οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ παρακινοῦνται καὶ ἄλλοι εἰς τὰ καλὰ ἔργα, καὶ νὰ τοὺς μιμῶνται τὸ κατὰδύναμιν, βλέποντες τὰ θαυμάσια ὅπου κάμνουνσι, καθὼς καὶ τὸν ὁσιομάρτυρα αὐτοῦ Νικόλαον μεγαλοπρεπῶς ἐθαυμάστωσε, διὰ νὰ γνωρίσῃ πᾶς ἓνας πόσας παρρησίας παρ' αὐτοῦ τοῦ Παναγάρχου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ ἡξιώθη. Ἀκούσατε λοιπὸν ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων αὐτοῦ ἓνα ὅπου ἐτέλεσε, καὶ ἀπὸ τοῦτο νὰ συμπεράνητε καὶ τὰ ἐπίλοιπα· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μέρους γνωρίζεται τὸ ὅλον.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἦγουν εἰς τὴν αὐτὴν χώραν ὅπου ἔγεννηθῇ καὶ ἀνετράφη ὁ ὁσιομάρτυς Νικόλαος ἦτον ἓνας μέγας ἀρχων κατὰ πολλὰ πλούσιος, τοῦ ὁποίου συνέβη μεγάλη ἀσθένεια ὅπου λέγεται λῶβα, ἥτις ἔτρωγε πολὺν καιρὸν καὶ ἐκαταδαπάνα τὰς σάρκας του·

καὶ ἐξοδιάζοντας εἰς τοὺς ἱατροὺς πολλὰ χρήματα, δὲν εἶδε καμμίαν ὥρλειαν, ἀλλὰ μάλιστα ὅσον αὐτὸς ἐξοδίαζε, τοποῦτον ἢ ἀσθένεια ἐπερίσσευε· ὅθεν εἶχε θλίψιν ἀνήκαστον, καὶ μίαν νύκτα ὅταν ἐκοιμάτο ὁ ἄρχων, τοῦ φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ὁ ἅγιος λέγοντας· διατί κοπιάζεις καὶ ἐξοδιάζεις τὸν πλοῦτόν σου ἀνωφέλευτα; ὕπαγε εἰς τὸ μέρος τῆς Λαρίσσης νὰ ἐρωτήσης νὰ σὲ δείξουν τὸ βουνὸ τῆς Βουνένης, καὶ ἐκεῖ νὰ ἐρευνήσης καλὰ τὸν τόπον, καὶ θέλεις εὑρεῖ εἰς μίαν βρύσιν τὸ λείψανόν μου, καὶ αὐτὸ θέλει δώσει τὴν ἱατρίαν τῆς δεινῆς ἀρρώστιας· τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξημέρωσεν ἡγέρθη τῆς κλίνης ὁ ἄρρωστος, καὶ χωρὶς νὰ παραγγείλῃ διὰ τὸν οἶκόν του τίποτε, πορευθεὶς παρευθὺς εἰς τὴν θάλασσαν ἤρε καράβι, καὶ ἐταξίδευσεν εἰς τὴν Δάρισσαν· καὶ φθάνοντας εἰς τὸν τόπον ὅπου τοῦ εἶπεν ὁ ἅγιος ἤρε τὴν βρύσιν καὶ πολλὰ ἐχάρη. Ἐπειτα ἐρευνώντας μετὰ πολὺν κόπον ἐπιμελέστατα, διατί ἦτο λόγος περισσὸς καὶ δένδρα πολλὰ μεγάλα δασέα, ἤρε τὸ πάντιμον τοῦ μάρτυρος λείψανον μετὰ τὴν θεῖαν βοήθειαν, τὸ ὅποιον ἦτον ἀκόμη σῶον καὶ ἀκέραιον τόσους χρόνους, ὡς τοῦ θαύματος, καὶ εὐωδίαζεν ἄμετρα, τότε ὁ ἄρχων ἐπλήθη εἰς τὴν βρύσιν πρότερον, ἔπειτα κατησπάζετο τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον μετὰ εὐλαβείας καὶ πίστεως· καὶ παρευθὺς ἔφυγεν ἡ ἀσθένειά του, καθὼς τὸ σκότος ὑπὸ τοῦ φωτὸς ἀφανίζεται· καὶ ἔμεινεν εἰς μίαν στιγμὴν ὑγιὲς ὅλος, χωρὶς νὰ μὲν ἄσχημίᾳ ποσῶς εἰς τὴν σάρκα του· ὅθεν διὰ νὰ μὴ φανῇ πρὸς τὴν τοιαύτην μεγίστην εὐεργεσίαν ἀχάριστος, ἐκαθάρισεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν τόπον ὅπου ἤρε τὸν πάντιμον αὐτὸν θησαυρὸν, καὶ ἔκτισε μίαν ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου· ἔπειτα ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγαλλόμενος, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶντας τὸν ἅγιον· ἐπῆρε δὲ καὶ ὀλίγον μέρος ἀπὸ τοῦ ἁγίου λείψανον, καὶ χῶμα ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ ὅσοι τὸ ἀσπάζοντο ἱατρεύοντο ἀπὸ πάσαν ἀσθένειαν, οὐ μόνον τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἐτέλεσεν ὁ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυς Νικόλαος, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ διηγήσεως ἄξια· διότι ὁ ἄρχων ἐκεῖνος ὅπου ἱατρεύθη, τὸ ἐκήρυττε πανταχοῦ· καὶ ὅχι μόνον ἐκεῖ, εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅλοι τὸ ἔμαθον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Δύσιν ἡ φήμη του ἔφθασε, καὶ ἔτρεχον ἀπὸ κάθε τόπον ὅσοι εἶχαν ἀσθενείας,

καὶ παρευθὺς ἱατρεύοντο· καθένας κατὰ τὴν πίστιν ὅπου εἶχε πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὸν Μάρτυρα εὐλάβειαν· καὶ οὐ μόνον τότε θαυματούργει ὁ ἅγιος, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον ἐνεργεῖ μέγала θαυμάσια εἰς ἐκείνους ὅπου ἔχουν πίστιν ἀνόθευτον πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν; καὶ εὐλάβειαν θερμὴν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ τὸν πανηγυρίζουν θαρσύνως μετὰ ὕμνους μετὰ ψαλμωδίας, καὶ μετὰ συντριβὴν καὶ ταπείνωσιν. Ἀρμόδιον δὲ εἶναι νὰ εἴποῦμεν, ὅτι εἰς τὴν νῆσον Ἀνδρον καλουμένην, διατελεῖ ἱερὸν καὶ σεβάσιμον Μοναστήριον ἐπὶ ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ Σεβασμίῳ Μοναστηρίῳ εὐρίσκεται, ὥσπερ τις θησαυρὸς πολύτιμος, καὶ ἡ θαυματουργὸς καὶ χαριτόβρυτος κἀρα τοῦτου τοῦ ἐν Ὀσίοις καὶ Μάρτυσι Νικολάου τοῦ Νέου, ἥτις ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ διατελούντων πατέρων πολλάκις ἐν Κωνσταντινουπόλει μετακομιζομένη εἰς τὸ μετόχιον ἐν τῷ κατὰ τὸ Βλαχ-σαράγι ἔχοντας τοῦ διαληφθέντος Μοναστηρίου, πολλὰ καὶ ἄπειρα θαύματα ἐπιτελεῖ, ὅπου ἂν προσκληθῇ εἰς ἁγιασμόν. Ὡς χαρῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς σήμερον, καὶ ὥς εὐφρανθῶμεν τῷ Πνεύματι· ὥς τιμήσωμεν τὸν ἅγιον καὶ ὥς τὸν ἐγκωμιάσωμεν μετὰ καθαρὰν καρδίαν, καὶ μετὰ σώφρονα λογισμόν· καὶ ὥς τὸν εὐχαριστήσωμεν ὅχι μετὰ ἄπρεπα ἔργα ὅπου δὲν ἀρμόζουν εἰς τὴν χριστιανικὴν τάξιν, δηλονότι μετὰ πολυφαγίας καὶ μεθαις, καὶ μετὰ χοροῦς καὶ φωνῶν ἄτακταις· ἀλλὰ μετὰ ἐλεημοσύνην, μετὰ προσευχὰς καὶ μετὰ δάκρυα, καὶ μετὰ ἄλλα ἔργα θεάρεστα· καὶ τότε ἔχομεν μισθὸν πολὺν, ὅποταν τοιοῦτοτρόπως ἐορτάζωμεν· ὥς κακοπαθήσωμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, ἐκκόπτοντες τὰ σαρκικά μας θελήματα, διὰ νὰ γένωμεν τῶν Μαρτύρων συμμέτοχοι, νὰ λάβωμεν ἴσον μισθὸν μετὰ τοὺς Μάρτυρας· εἰδὲ νικηθῶμεν ἀπὸ τὰ σαρκικά πάθη καὶ πέσωμεν, εἶναι σχεδὸν τόσον ἀμάρτημα, ὥσπερ νὰ ἐπροσκυνούσαμεν τὰ ἀναίσθητα εἰδῶλα· νίκησον λοιπὸν τὰ πάθη καὶ ἐλαττώματα ἀνθρώπου, νὰ γένῃς Μάρτυς εἰς τὴν προαίρεσιν χωρὶς νὰ χύσης τὸ αἷμά σου· τοῦτέστιν ὅποταν τινὰς σὲ ὑβρίσῃ, ἢ ἀδικήσῃ, ἢ δειρῇ σε, μακροθύμησον, καὶ ὑπόμεινον τὴν ὕβριν διὰ τὸν Κύριον διὰ νὰ τιμηθῇς ὑπὸ αὐτοῦ αἰώνια. Εἰ δὲ καὶ θυμωθῇς καὶ ἀποδώσῃς τῷ πταισάντι σοι κακόν, περισσότερον ἐγίνες παραβάτης τῆς παραγγελίας τοῦ Χριστοῦ λέγοντα

τος· ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ σχεδὸν ἐ-
προσκύνησας τὸν Ἄρεα· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη
καὶ ἁμαρτήματα· δηλαδὴ ἐὰν ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν διάβολος σὲ πα-
ρακινή νὰ πορνεύσῃς καὶ σὺ ἐναντιωθῇς ἀνδρείως μὲ προσευχὰς καὶ
νηστείας καὶ δάκρυα, νὰ νικήσῃς τῆς σαρκὸς τὸ σκάνδαλον, λογίζεσαι
Μάρτυς τῆς σωφροσύνης κατ' ἀλήθειαν· εἶδὲ καὶ πορνεύσῃς, ἐπροσκύ-
νησας τῆς μιτρᾶς Ἀφροδίτης τὸ εἶδωλον· ἐὰν μεθύσῃς ἐθυσιάσας εἰς τὸν
Διόνυσον· ἐὰν βλασφημήσῃς, ἢ κάμῃς ὅρκον ψεύματα, ἀρνητὴς λογίζε-
σαι· ἐὰν ᾔσῃ φιλάργυρος καὶ ἄσπλαγχνος, καὶ δὲν συμπονήσῃ τοὺς πέ-
νητας εἰς τὴν ἀνάγκην τους, ἀλλ' αὐτοὶ μὲν πεινοῦν, καὶ παγώνουσι
ἀπὸ τὴν γύμνωσιν, σὺ δὲ φυλάττεις εἰς τὸ σεντοῦκι τὰ χρήματα, καὶ
τὰ προσκυνᾷς ὡς εἶδωλα, εἰδωλολάτρης κατὰ τὸν ἀπόστολον λογίζε-
σαι. Στοχάσου λοιπὸν χριστιανέ· ὅτι ὅταν θανεῖς τὸν χρεῖαν ἔο-
χοντα, καὶ ἐλεῖς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ μὲ ἰλαρότητα, θέλει σὲ
τὰ ἀποδώσει ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὴν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν τῆς
κρίσεως μυριοπλάσια, νὰ συναγάλλεσαι μὲ τοὺς ἁγίους πάντας αἰώ-
νια, εἰς τὴν Βασιλείαν τὴν Οὐράνιον. Εἶδὲ καὶ φανῇς ἄσπλαγχνος, κα-
ταχωνύων καὶ φυλάττων τὰ χρήματα, σοῦ ἀποθανόντος τὰ πέρνου
ἄλλοι, καὶ σὺ τρισάθλιε κληρονομεῖς τὴν γέεναν τοῦ πυρός, καὶ συμ-
φλέγεσαι αἰώνως, καθὼς καὶ ὁ εὐαγγελικὸς ἐκεῖνος πλούσιος ὡς ἀνε-
λεήμων, καὶ ἄσπλαγχνος καὶ φιλάργυρος· ὅσοι λοιπὸν εἴθετε πλούσιοι
σπεύρατε εἰς τὰς κοιλάς τῶν πενήτων τὸν πλοῦτον διὰ νὰ ἐσθιάσετε
εἰς τὴν Οὐράνιον ἀποθήκην, νὰ εὐφραίνεσθε πάντοτε· καὶ ὅσοι πανη-
γυρίζετε τὰς μνήμας τῶν ἁγίων, μὴ προσκαλῆτε πλουσίους εἰς τὴν
τράπεζαν, ἀλλὰ πτωχοὺς καὶ ἀναπεύρους, διατὶ οἱ πλούσιοι σὰς φι-
λεύουν πάλιν ἀμοιβαίως αὖριον, καὶ ἀνταμείβεσθε, καὶ δὲν σὰς γνω-
ρίζουν καμμίαν χάριν οἱ ἅγιοι· ἀμὴ ὅταν χορτάσῃτε πτωχοὺς, σὰς
ἀνταμείβει τὴν χάριν πλουσιοπάροχα ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ ἐδῶ
εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν, χαριζόμενος
ὑμῖν τὴν Οὐράνιον αὐτοῦ Βασιλείαν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυ-
χεῖν. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ.

